

Agost: notícies

“La segona notícia és que un tal Steve Haworth, fabricant d’artilugis extrems, ha llançat al mercat la implantació de banyes artificials. De moment, són banyes de tefal, petites i desmuntables, que es cargolen a unes plaques implantades sota la pell del crani.”

De cara al ple de l’estiu, ja se sap que la informació sol adquirir un aire de farciment del paper de premsa, de notícies d’aspecte insòlit però sense interès ni substància, serps d’estiu o monstres del llac Ness. És el cas, però, que sovint les notícies més aparentment banals tenen una profunda càrrega de sentit: de sentit del temps que vivim i de com van la moral pública, l’estètica i l’ordre de les idees i els valors, és a dir les coses realment importants. Un lector centroeuropeu, que el Nostre Senyor li conserve la salut i l’humor, m’envia una pàgina de diari del seu país ocupada per cinc notícies que comentaré. La pàgina està presidida per la foto en color d’una Barbie nua, nina articulada, d’ulls blaus i cabell de pèl de panolla, languidament estirada sobre una *chaise longue* com les que gastava Joséphine Beauharnais, efímera i tropical emperadriu dels francesos. La novetat és que la Barbie de plàstic és una nina de pitram voluminosos, panxeta de plecs molt visibles i cuixes d’ample perímetre. Una nina grassa, *gorda*, per ser més exactes. El seu nom sembla que és “Fat Ruby”, i serveix de reclam i anunci per una nova línia de productes de la cadena The Body Shop. El prospecte que acompanya, diu el diari, vol reconfortar “totes les dones que no són pas Naomi Campbell”, i assegura, per reforçar la idea, que “si les maniquins dels aparadors foren dones reals, serien massa primes per tenir la regla”. És un argument decisiu, però em fa l’efecte que mai no l’havia emprat ningú com a reclam publicitari. Ara bé, quan el prospecte afirma que “la bellesa no té res a veure amb el físic”, la novetat de la notícia és realment revolucionària. No sé si es tracta d’exaltar el greix o l’esperit, però aquesta idea, si s’imposa, pot alterar el curs de la història.

La segona notícia és que un tal Steve Haworth, fabricant d’artilugis extrems, ha llançat al mercat la implantació de banyes artificials. De moment, són banyes de tefal, petites i desmuntables, que es cargolen a unes plaques implantades sota la pell del crani. Més endavant, diu l’inventor, les fabricarà d’una mena de corall quirúrgic, i seran del tot fixes i definitives. Les banyetes subcutànies i discretes ja tenen fins i tot clients coneguts: dos actors del circ de Jim Ross, que complementen així el repertori de monstres del popular espectacle. Sem-

bla que l’invent té un futur no gens menyspreable, i vostès hauran de reconèixer que anar pel món exhibint banyes, quan passa de la metàfora al suplement anatòmic, és també una novetat sense precedents. Quant a les implicacions ideològiques dels apèndixs frontals, m’abstindré d’exposar el meu pensament. La tercera notícia fa referència als *tamagotxis*, que vostès deuen conèixer de sobres, aquests animalets virtuals, ni del cel ni de la terra, que demanen la més exclusiva cura dels “pares” humans per menjar, créixer i satisfer la necessitat d’amor i companyia (la necessitat de la vaga criatura de pantalla, que esdevé l’obsessiva necessitat de l’humà que la manté). Sé de persones que s’organitzen la vida, la faena i fins el son en funció de l’assistència al *tamagotxi*, cosa que no feien ni amb els fills de bolquers. La notícia –per mi, sempre amb retard d’informació– és que si la criatura mor, cosa que malhauradament passa sovint, li poden encomanar una tomba a Internet, amb servei fúnebre, corona, epitafi i encens. Encens virtual, òbviament. I tot això era difícilment previsible fa només un any o dos: vol dir que avancem, cap a no se sap on a una velocitat que supera totes les fantasies.

La notícia següent, que complementa l’anterior, és que a una senyora de Cincinnati els jutges li han retirat la custòdia dels fills per culpa de l’Internet. Ja l’havia deixada el marit per la mateixa raó, i la inspecció policial va trobar els infants tancats en una habitació, amb vidres per terra, bruts i famèlics, i amb les parets empastifades de merda enmig d’un caos total. L’habitació on la dona vivia amb l’ordinador estava, per contra, perfectament polida i arreglada. Sempre hi ha hagut mares que han deixat els fills enmig de la fam i la brutícia, per motius més o menys comprensibles: misèria, alcohol, bogeria o alguna altra raó poderosa. Però jo no havia sentit mai que una mare abandonara els fills per tancar-se nit i dia a satisfer la passió per una màquina. Ni la televisió, que no és dir poca cosa, havia produït efectes tan radicals sobre l’instint de l’espècie. L’instint, però, qui sap si és exclusiu ni on pot arribar, perquè l’última notícia és que al Massachusetts Institute of Technology estan inventant una “criatura artificialment emocional”, o siga un robot com un animal domèstic, que quan l’acaricies remena la cua. I això, si funciona, pot ser definitiu.